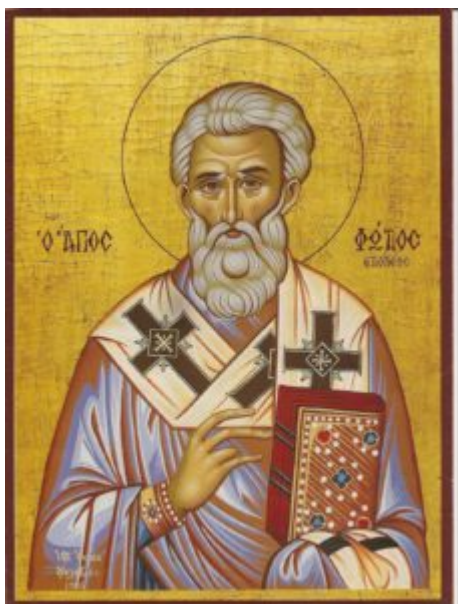

Παρακλητικός Κανών εις τον Άγιο και Μέγα Φώτιο Αρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως τον Ισαπόστολο και Ομολογητή

Εύλογήσαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τον ΡΜΒ' (142) Ψαλμόν.
Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιοθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου, ἐκάθισε μέ ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροῦς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἔπ' ἐμέ τό πνεῦμά μου, ἐν ἐμοί ἐταράχθη ἡ καρδιά μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πάσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. διεπέτασα πρὸς σέ τάς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρος σοί. Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τό πνεῦμά μου μὴ ἀποστρέψῃς τό πρόσωπόν σου ἅπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. ἀκουστόν ποιήσον μοί τό πρῶν τό ἔλεός σου, ὅτι ἐπί σοῖ ἠλπισα γνώρισον μοί, Κύριε, ὁδόν, ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου ἐξελοῦ μέ ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, ὅτι πρὸς σέ κατέφυγον. δίδαξον μέ τοῦ ποιεῖν τό θέλημά σου, ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός μου τό πνεῦμά σου τό ἀγαθόν ὁδηγήσει μέ ἐν γῆ εὐθείᾳ. Ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις μέ, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐν τῷ ἔλεει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν

μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχ. α΄. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος β΄. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτοῦς.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος γ΄. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.
Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

καὶ τὰ ἐξῆς

Ἦχος δ΄. Ο ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῇ φερωνύμῳ καὶ ἀγία σου κλήσει, φῶτός ἐκλάμπεις μυστικᾶς λαμπεδόνας,
'Ἀρχιεράρχου Φῶτιε πανθαύμαστε' ὅθεν διασκέδασον, τῶν παθῶν μου τὸ
σκότος, καὶ φωτί με λάμπρυνον, ἀληθούς μετανοίας, καὶ πρὸς ὁδὸν ὁδήγει με
ἀεὶ, τῶν ἐνταλμάτων, Χριστοῦ του Θεοῦ ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰμὴ γὰρ
Σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; Τίς δὲ
διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δεσποινα ἐκ Σοῦ, Σοὺς γὰρ
δούλους σώζεις ἀεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν΄ (50) Ψαλμός.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν
οἰκτιρμῶν Σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς
ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ
γινώσκω καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστι διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ
τό πονηρόν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου καὶ
νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις
ἐκίσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια
τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι,
πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ
εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν
Σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν

καθαράν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός καί πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καί τό Πνεῦμα Σου τό Ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καί πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς Σου καί ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ ἐπιστρέψουσιν. Ῥῦσαι με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου τὴν δικαιοσύνην Σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καί τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών καί οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καί ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τό θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

καὶ ο κανὼν οὐ ἡ ακροστιχίς:

«Φωτί με θείῳ λάμπρυνον Πάτερ Γερασίμου.

Ὡδή α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγράν διοδεύσας.

Φωτί τῶν ἀγίων σου πρεσβειῶν, ἀπέλασον Πάτερ, τῆς ψυχῆς μου τὸν σκοτασμόν, καὶ αἶτει πταισμάτων μοὶ τὴν λῦσιν, παρά Χριστοῦ Ἱερώτατε Φῶτιε.

Ὡς πάνσοφος μῦσθης τῶν ἀρετῶν, ὀδήγει με Πάτερ πρὸς τὴν κτήσιν αὐτῶν αἰεί, ὡς ἂν τῷ Χριστῷ εὐαρεστήσω, δια ζωῆς ἐναρέτου μακάριε.

Τὸν πάντων Δεσπότην καὶ Ποιητὴν, ἰκέτευε Πάτερ, τῶν πταισμάτων δοῦναι ἡμῖν, τὴν ἄφεσιν Φῶτιε παμμάκαρ, καὶ φῶτισμόν ταῖς ψυχαῖς τὸν σωτήριον.

Θεοτοκίον.

Ἰλύος με ρῦσαι τῆς τῶν παθῶν, καὶ ροπῆς με Κόρη, πρὸς τα χεῖρονα δυσωπῶ, καὶ δίδου μοι δῦναμιν Παρθένε, ὡς ἂν ἐκφύγω δολίου τᾶ ἔνεδρα.

Ὡδή γ'. Ουρανίας ἀψίδος.

Μέγας πρόμαχος ὦφθης, καὶ ἀρραγῆς πρόβολος, τῆς Ορθοδοξίας παμμάκαρ, ὡς ἐνθεώτατος ὄθεν ἐδραίωσον, ὀρθῶν δογμάτων τὴ πέτρα τοῦς σε μακαρίζοντας, Φῶτιε μέγιστε.

Ἐξ Ἐώας ἐκλάμπων, ὡς παμφαῆς ἥλιος ὄθεν ταῖς ἀκτίσι θεόφρον, τῆς προστασίας σου, πᾶσης αἰρέσεως, Φῶτιε λῦσον τὸν ζόφον, καὶ το φῶς ἐπίλαμψον ἡμῖν τῆς χάριτος.

Θεορρήμονι γλῶσση, θεολόγων Φῶτιε, φόβου Θεϊκοῦ τη ψυχὴ μου, το φῶς ἀνάτειλον, ὡς ἂν ἐκκρούσωμαι, τῆς ἁμαρτίας το σκότος, καὶ ποιῆσω Ἅγιε, το θεῖον θέλημα.

Θεοτοκίον.

Ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, ὃ τοῦ παντός Κύριος, σάρκα μόρφωσάμενος Κόρη δι' ἀγαθότητα, ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τῆς ἀρχαίας κατάρας ὅθεν καμέ λῦτρωσαι, παθῶν τοῦ χείρωνος.

Διάσωσον Ἀρχιεράρχα Φῶτιε θεηγόρε, ἀπό πᾶσης ἐπιφοράς καὶ κακώσεως, τοῦς προσιόντας τῇ θεία σου ἀντιλήψει.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Προστάτης ἡμῶν, καὶ θεῖον καταφύγιον, ὡς μέγας ποιμήν, τῆς Ἐκκλησίας γέγονας, Φῶτιε ἱερῶτατε δια τοῦτο πίστει βοῶμεν σοὶ. Μη διαλίπης πρεσβεῦειν Χριστῶ, διδόναι ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἱεράρχα πολύσοφε, τῆς Ὀρθοδοξίας ἄδυτε ἥλιε, πᾶσης βλάβης ἡμᾶς λῦτρωσαι, καὶ ἐπινοιῶν τοῦ πολεμήτορος.

Ὡς φωτός θείου ἔμπλεως, φῶτισον καρδίαν μου τὴν τυφλῶττουσαν, καὶ πρὸς φῶς με Πάτερ Φῶτιε, ἐντολῶν τῶν θείων καθοδήγησον.

Φυγαδεύεις τῷ λόγῳ σου, σκοτεινῶν αἰρέσεων τὴν σκοτόμαιναν, ὧν της λῦμης ἡμᾶς φῦλαττε, θεηγόρε Φῶτιε ἀπήμονας.

Θεοτοκίον.

Ὡς Θεοῦ Μητῆρ ἄφθορος, τὸν καταφθαρέντα με ἀτοπήμασι, Θεοτόκε ἀνακαίνισον, τῇ σύμπαθεστάτῃ σου χρηστότητι.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Τείχος ἀρραγές, Ἐκκλησίας ὤφθης Φῶτιε, καταράσων τὴν ὄφρύν τῶν Δυτικῶν ὧν τῆς πλάνης ἀνωτέρους ἡμᾶς φῦλαττε.

Ἰασαι ψυχῶν, καὶ σωμάτων τὰ σὺντρίμματα, τῶν ἐν πίστει προσιόντων ἀκλινεῖ,

Πάτερ Φῶτιε τη θεία ἀντιλήψει σου.

Σθένωσον ἡμᾶς, καταβάλλειν Πάτερ Φῶτιε, ἀοράτων δυσμενῶν ἐπιβουλὰς, δι' ὧν θλίβειν ἐκπειρῶνται τῆν ζωὴ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἵρμος γαληνός, σὺ ὑπάρχεις Μητροπάρθενε, τοῖς ἐν βίῳ θαλαττεύουσι πικρῶς ἰδιὰ τοῦτο τῆ πρεσβεία σου προστρέχομεν.

Ἔωδὴ ς'. Τὴν δέησιν.

Ναμάτων, πεπληρωμένος αὔλων, ὡς ὑπέριμον τοῦ Πνεῦματος σκεύος, τῆν πειρασμοῖς φλεγομένην ψυχὴν μου, καὶ τηκομένην παντοίαις ἐν θλίψεσι, δρόσιον Φῶτιε σοφέ, ἐπομβρία τῶν σῶν ἀντιλήψεων.

Παθῶν μου, τῆν χαλεπὴν τρικυμίαν, καταπάυνον ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, καὶ πρὸς λιμένα με ἴθυνον θεῖον, τῆς μετανοίας πανεῦφημε Φῶτιε, ὡς ἀνπτιασμάτων πρὸς Χριστοῦ, τῆν τελείαν σύγχωρησιν εὔρομι.

Ἀγγέλων, καὶ τῶν Ἀγίων τοῖς δήμοις, συνηδόμενος σοφέ Ἱεράρχα, ὑπὲρ ἡμῶν σὺν αὐτοῖς ἐκδυσῶπει, τὸν ἐλεήμονα Λόγον καὶ Κύριον, ὅπως ρυῶμεθα ἀεὶ, πειρασμῶν καὶ δεινῶν περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Τον πάντων, Δημιουργόν και Δεσπότην, μετὰ σῶματος τέκούσα Παρθένε, σωματικῶν με παθῶν ἀκαθάρτων, καὶ ψυχικῶν νοσημάτων ἀπάλλαξον, και λάμπρυνόν μου τῆν ψυχὴν, τῷ φωτὶ Θεοτόκε τῆς δόξης σου.

Διάσωσον Ἀρχιεράρχα Φῶτιε θεηγόρε, ἀπὸ πᾶσης ἐπιφορὰς και κακώσεως, τοῦς προσιόντας τῆ θεία σου ἀντιλήψει.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρῆσιαν.

Αἰτησις και τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ὡς τῆς σοφίας ἐκφάντωρ θεόληπτος, και Ἐκκλησίας ἀτίνακτον στήριγμα, μη πάυση παρέχειν δεόμεθα, τῆς σῆς πρεσβείαις ἡμῖν τὰ δωρήματα, Πατέρων ἀγλάισμα Φῶτιε.

Προκείμενον.

Το στόμα μου λαλήσει σοφίαν...

Στίχ: Ακούσατε ταύτα...

Ευαγγέλιον ἐκ του κατά Ιωάννην. (Κεφ. 10 1-9)

Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλήν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν, ἐκεῖνος κλέπτης ἐστὶ καὶ ληστής· ὁ δὲ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας ποιμὴν ἐστὶ τῶν προβάτων. Τούτῳ ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει, καὶ τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα καὶ ἐξάγει αὐτά. Καὶ ὅταν τὰ ἴδια πρόβατα ἐκβάλη, ἔμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται, καὶ τὰ πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἶδασι τὴν φωνὴν αὐτοῦ· ἀλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἶδασι τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν. Ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐκεῖνοι δὲ οὐκ ἔγνωσαν τίνα ἦν ἃ ἐλάλει αὐτοῖς. Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα τῶν προβάτων. Πάντες ὅσοι ἦλθον πρὸ ἐμοῦ, κλέπται εἰσὶ καὶ λησταί· ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα. Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει.

Δοξα.

Ταῖς τοῦ ἱεράρχου πρεσβείαις, Ελεήμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ελεήμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με....

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β´. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅργανον θεόπνευστον, θεολογίας ἐδείχθης, καὶ σοφός διδάσκαλος, Εκκλησίας Φῶτιε θεῖω Πνεῦματι· καὶ τανύν Ὅσιε, πάσης ἐπηρείας, καὶ μανίας τοῦ ἀλάστορος, ἀτρώτους φύλαττε, τοῦς εἰλικρινῶς σε γεραίροντας, αἰρετικῶν τὰ στόματα, καθ' ἡμῶν ἐμφράττων δεόμεθα· συ γὰρ ἡμῶν μέγας, προστάτης καὶ μεσίτης πρὸς Θεόν, καὶ τῆ πρεσβεία σου Ἄγιε, εὐλαβῶς προσπίπτομεν.

Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου...

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Εδιῶχθης ἀδίκως, παρ' ἀνδρῶν παρανόμων Ἄγιε Φῶτιε· διὸ ἡμᾶς πρὸς τρίβους,

δικαιοσύνης Πάτερ, κάθοδήγει τοῦς ψάλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Ρήμασί σου αγίοις, ἀντιστήναι οὐκ ἴσχυσαν οἱ διῶκοντες· διὸ τῇ σῇ σοφία, καὶ τῇ πραότητί σου, ἡμᾶς πάντας συνέτισον, οἷα πατήρ σύμπαθής, Φῶτιε τὰ σὰ τέκνα.

Γνῶσιν δίδου μοι Πάτερ, καὶ ἰσχύν του δολίου πατεῖν τῆν δύναμιν, καὶ τρίβον διανύειν, ταῶν ἀρετῶν ἐμφρόνως, πολυθαύμαστε Φῶτιε, ὡς ἂν της ἄνω ζωῆς, γένωμαι κληρονόμος.

Θεοτοκίον.

Ἐξ ἀχράντου γαστρός σου, ὁ Σωτήρ τῶν ἀπάντων ἡμῖν ἐπέφανε, καὶ ἔσωσε Παρθένε, τῆς πάλαι ἀμαρτίας, τοῦς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

ᾠδή η'. Τον Βασιλέα.

Ρῶσιν παράσχου, κατὰ ψυχὴν τε καὶ σῶμα, καὶ φῶς ἄνωθεν Φῶτιε θεηγόρε, τοῖς ἐπίζητούσι, τῆν σὴν ἐπιστάσιαν.

Ἀγαλλιᾶται, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τῇ σῇ χάριτι μέγιστε Ἱεράρχα· τῶν αἰρετικῶν γὰρ, λῦεις τᾶς ἐπινοίας.

Σαρκός μου Πάτερ, νέκρωσον πάντα τὰ πάθη, καὶ καταύγασον τὸν νοῦν μου τῷ φωτί σου. Φῶτιε Ἱεράρχα, ὡς θεῖος μου προστάτης.

Θεοτοκίον.

Ἰασαι Κόρη, τῆν ἀσθενούσαν ψυχὴν μου, καὶ του ρῦπου με τῆς ἀμαρτίας πλῦνον, τῆς χρηστότητός σου, τοῖς ρείθροις Θεοτόκε.

ᾠδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Μεγίστης σου σοφίας, Πάτερ τῇ ἰσχύϊ, τᾶς σοφιστείας τοῦ δράκοντος σὺντριψον, αἰρετικῶν διαλῦων ἅπαν πολίτευμα.

Ὁ μέγας Ἱεράρχης, Φῶτιε παμμάκαρ, τῆς Ἐκκλησίας ὁ στύλος ὁ ἄσειστος, ἐκ τῶν σκανδάλων με ρῦσαι τοῦ πολεμήτορος.

Υψόθεν νεύσον Πάτερ, τοῖς σε ἀνυμνούσι, καὶ συμπαθῶς πᾶσι δίδου τα πρόσφορα, ὡς ἀρωγός ἡμῶν πάντων Ἄγιε Φῶτιε.

Θεοτοκίον.

Υψίστου χαίρε θρόνε, Κεχαριτωμένη· σὺ γὰρ βαστάζεις Χριστόν ἐν ἀγκάλαις σου, τον διὰ σου Θεοτόκε τον κόσμον σῶζοντα.

Ἄξιον ἔστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀιμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἔνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ· τὴν ἀδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον Σέ μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια,

Χαῖροις τῆς σοφίας ὁ θησαυρός, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀκατάσειστος πρόμαχών· χαῖροις Ὁρθοδόξων, δογμάτων μύστογράφε, δοχείον φωτός θείου, πάνσοφε Φῶτιε.

Στόμα εὐσεβείας ὡς ἀληθῶς, πολύσοφον ὤφθης, ἐέπιπνοία τη Θεϊκή, Φῶτιε θεηγόρε, καὶ τῶν δοκησισόφων, ἐκτρέπεις τὰς ἐννοίας, φωτὶ τῶν λόγων σου.

Λόγω καὶ σοφία παντοδαπεῖ, Φῶτιε ἐκλάμπων, ἐνωσφόρος ὡς φαεινός, τὴν τοῦ Νικολάου, ὄφρυν τὴν ἐπιρμένην, καθείλες οἷα μῦστης Χριστοῦ θεόπληπτος.

Θλίψεις καθυπέστης καὶ διωγμούς, ἐξ' ἀνδρῶν ἀδίκων, ἀπτοήτω Πάτερ ψυχῆ, καὶ τῆς ἀληθείας, τὴν δύναμιν ἐκφάνεις, ὡς μιμητῆς Κυρίου ἔνδοξε Φῶτιε.

Χαῖροις Ἀποστόλων ὁ ζηλωτής, Φῶτιε παμμάκαρ, μέγα ὄνομα καὶ σεπτόν· χαῖροις διδασκάλων ἁγίων ἢ λαμπρότης, καὶ Ἐκκλησία δόξα, καὶ ἀγαλίαμα.

Φέγγει πρεσβειῶν σου τῶν φαεινῶν, φῶτισον τὸν νοῦν μου, σκοτισθέντα ταῖς ἡηδοναῖς, καὶ ἐκ τῆς πολλῆς σου, σοφίας δὸς ρανίδα, τὴ ταπεινὴ ψυχῆ μου, πάνσοφε Φῶτιε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἢ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν. εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (Τρίς).

Δόξα Πατρί, καὶ Υἱῷ, καὶ ἁγίῳ Πνεύματι,

καὶ νῦν, καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν· Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν,

ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρί...

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τό ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τό θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καί ἐπί τῆς γῆς. Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον· καί ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καί μή εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλά ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καί ἡ δύναμις καί ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

καί τά Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γάρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τήν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπί Σοί γάρ πεποίθαμεν. Μή ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδέ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἄλλ' ἐπίβλεπον καί νῦν ὡς εὐσπλαχνος καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν καί ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καί τό ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καί νῦν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τήν πύλην ἀνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μή ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διά Σοῦ τῶν περιστάσεων· Σύ γάρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ἐκτενῆς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τα ἐξῆς

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Μέγας ἀρωγός καὶ βοηθός, ὠφθης τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὡς ἐνθεώτατος, Φῶτιε πανθαύμαστε, Ἀρχιεράρχα Χριστοῦ διὰ τοῦτο βοῶμεν σοί· Ἐκ πάσης ἀνάγκης, καὶ παντοίων θλίψεων, καὶ περιστάσεων, φῦλαττε λιταῖς σου ἀτρώτους, τοῦς εἰλικρινῶς σε τιμώντας, καὶ τῆ σὴ πρεσβεία καταφεύγοντας.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σὲ ἀνατίθην, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν,
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς,
Ἄμήν.

Δίστιχον.

Φῶτιε πανθαύμαστε φωτίσου θείω
Γεράσιμον φῶτισον τὸν σε ποθοῦντα.